

# РЕШЕНИЕ

№ 2371

гр. София, 30.04.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,**  
в закрито заседание на 30.04.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ива Кечева**

като разгледа дело номер **9927** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу решение № ПИ-281/24.07.2019 г. на директора на Териториална дирекция /ТД/ на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу действия на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., изразяващи се в обезпечаване, прехвърляне на сума по сметка на НАП и последващото ѝ разпределение по сметка на [фирма].

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърдените с него действия. Посочва се, че изпълнителното основание – акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ), не е влязло в сила и е предмет на обжалване по съдебен ред. Оспорен е изводът на решаващия орган за законосъобразност на обжалваните действия, обоснован с твърдението на вискателя по изпълнителното дело, че АУПДВ е влязъл в сила, както и че липсва потвърждение от същия, че актът е оспорен и не следва да се изпълнява. Посочва се, че с определение № 2775/30.04.2018 г., постановено по адм. д. № 507/2018 г. на АССГ, съдът е приел, че с оглед липсата на допуснато предварително изпълнение на АУПДВ, обжалването му спира изпълнението на акта. Твърди се, че по силата на съдебното определение действията по принудително изпълнение е следвало да бъдат извършвани след приключване на съдебното производство по оспорване на процесния АУПДВ. В тази връзка са изложени доводи, че публичният изпълнител е действал незаконосъобразно като наложил втори заповед върху банковата сметка на дружеството и разпределил спорната сума по сметка на вискателя. В съдебното производство

жалбоподателят се представлява от адв. Ж., която моли съда да отмени обжалваното решение и потвърдените с него действия по принудително изпълнение.

Ответникът – директор на Териториална дирекция на НАП - С., чрез процесуалния представител юрк. И., изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че от [фирма] е подадено искане за образуване на изпълнително производство вх. № 14-00-228/14.03.2013 г. по описа на ТД на НАП С. за изпълнение на АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г., с който е установено публично вземане за летищни такси от [фирма] в размер на 25 057,26 лв., от които главница 22 765,86 лв. и лихва 2 291,40 лв., изчислена до 20.01.2013 г.

Образувано е изпълнително дело № 3814/2013 г. по описа на ТД на НАП С. срещу [фирма]. С писмо от 15.12.2017 г. публичен изпълнител е уведомил изпълнителния директор на [фирма] за образуването изп. производство и за предприетите действия за обезпечаване и събиране на вземането – наложен заповест на банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети и суми, предоставени на доверително управление във всички банки на територията на България, но не са установени средства, към които да се насочи принудителното изпълнение.

С молба от 04.01.2018 г. [фирма] е посочило пред публичния изпълнител по изп. дело № 3814/2013 г., че АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г. не му е връчен и дружеството оспорва както ненадлежното му връчване, така и основателността му. Поискано е наличната сума по банкова сметка на дружеството в У. Б. АД да бъде приета като обезпечение по АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г. и изпълнението по отношение на същия акт да бъде спряно. Предложено е остатъкът от дълга да бъде изплащан на вноски за срок от 6 месеца. Поискано е и спиране на изпълнението по изп. дело по отношение на дълга в тази част.

Установява се, че по описа на АССГ е образувано адм. дело № 507/2018 г. по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 6/21.01.2013 г., издаден от финансов директор на [фирма]. С обжалването е съединено искане за спиране на предварителното изпълнение на акта до рашаване на спора по същество. С определение № 2775/30.04.2018 г., постановено по посоченото дело, искането на [фирма] за спиране предварителното изпълнение на акта е оставено без разглеждане. Съдът е изложил мотиви, според които в оспорения АУПДВ липсва разпореждане за предварително изпълнение, съгласно изискванията на чл. 60 от АПК, като такова не е предвидено и с разпоредбите на ДОПК. Поради това, съдът е приел, че приложение следва да намери чл. 166, ал. 1 АПК, съгласно който оспорването спира изпълнението на административния акт.

С протокол от 28.03.2019 г. по изп. дело № 3814/2013 г. публичният изпълнител, във връзка с поставен на 08.05.2018 г. в ИС Събиране маркер “спряно изпълнение” по задължение по АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г., е обективирал извършена проверка, при която било установено, че няма съдебен акт, с който да е постановено спиране на изпълнението на посоченото задължение. Органът се е позовал на определение № 2775/30.04.2018 г., постановено по адм. д. № 507/2018 г. на АССГ, като е посочил, че със съдебния акт е оставено без уважение искането за спиране на изпълнението на АУПДВ, поради което е приел, че маркерът следва да бъде премахнат и постъпилата

сума да бъде разпределена за задължението.

С разпореждания изх. № С190022-125-0088186/28.03.2019 г. и № С190022-125-0088189/28.03.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е разпоредено разпределение на суми, постъпили по изп. дело № 3814/2013 г., в полза на вискателя [фирма] за погасяване на задължения по АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г., в размер съответно от 9 786,36 лв. – главница, от 10 179.50 лв. – главница и от 220.50 лв. - лихва.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0024276/28.03.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по конкретно посочени сметки на [фирма] в две търговски банки за сумата от 15 391.63 лв., тъй като ще бъде затруднено събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп. дело № 3814/2013 г. в размер на 15 391.63 лв. Според оспореното решение, наложеният с постановлението запор е за обезпечаване на остатъка от публичното задължение по АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г.

С жалба от 03.04.2019 г. до директора на ТД на НАП С., подадена по реда на чл. 266 от ДОПК от [фирма], е поискана отмяна на действията на публичния изпълнител, изразяващи се в разпределение на суми в полза на вискателя и налагане на запор върху сметки на дружеството.

С оспореното в настоящото производство решение № ПИ-281/24.07.2019 г., издадено от директора на ТД на НАП - С., е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу действия на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Решаващият орган е изложил мотиви, според които изпълнителното производство е образувано по искане на вискателя [фирма], в което изрично било посочено, че представеният АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г. не е обжалван, влязъл е в сила и подлежи на изпълнение. Поради това и действайки в условията на обвързана компетентност публичният изпълнител бил задължен по закон да пристъпи към изпълнителни действия. Посочено е, че вискателят не е уведомил публичния изпълнител, че следва да отмени наложеният запор и де се преустановят действията по принудително изпълнение, поради което е прието че оспорените действия по обезпечаване и по разпределение на сумите по сметка на [фирма] са законосъобразни. Решението е връчено на 12.08.2019 г.

В изпълнение определение на съда, третото неучастващо в процеса лице - [фирма], е представило по делото препис от АУПДВ № 6 от 21.01.2013 г., заедно с товарителница от Български пощи ЕАД, от която се установява, че на 31.03.2013 г. от [фирма] е предадена пратка за получател [фирма]. Според приложеното извлечение от проследяване на пратката, същата е доставена на 01.02.2013 г. на получател Й.. От съдържанието на представената товарителница не се установява получаването на пратката от представител на [фирма] – в същата липсва посочена дата на получаване и подпис на получателя.

С определение № 340/14.01.2020 г., на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК вр. чл. 144 АПК, производството по делото е спряно до приключване на адм. дело № 507/2018 г. по описа на АССГ с влязъл в сила съдебен акт. С определение № 2917/25.02.2020 г., постановено по адм. дело № 2153/2020 г. по описа на ВАС, определението е отменено и делото е върнато на същия състав за продължаване на следващите съдопроизводствени действия и решаване на делото по същество на спора. С разпореждане от 13.04.2020 г., постановено по настоящото дело, съдът на основание чл. 253 от ГПК е отменил разпореждане от 09.03.2020 г., с което производството е

насрочено в открито съдебно заседание и е обявил, че ще се произнесе с решение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място]. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяната му.

Съгласно чл. 165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго.

Основният спорен въпрос по делото е дали АУПДВ № 6/21.01.2013 г., въз основа на който е образувано производството за принудително изпълнение, е влязъл в сила, респ. налице ли е годно изпълнително основание по смисъла на чл.165 от ДОПК.

На първо място при отговора на спорните въпроси съдът следва да съобрази определение № 2917/25.02.2020 г., постановено по адм. дело № 2153/2020 г. по описа на ВАС, с което е отменено определение № 340/14.01.2020 г., постановено по настоящото дело, с което на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК вр. чл. 144 АПК, е спряно производството по делото до приключване на адм. дело № 507/2018 г. по описа на АССГ с влязъл в сила съдебен акт. Съгласно указанията на Върховния административен съд, които са задължителни за настоящия съд, при наличие на безспорни данни, че Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 6/21.01.2013 г., издаден от финансов директор на [фирма] е обжалван от [фирма] и по жалбата е образувано адм. дело № 507/2018 г. по описа на АССГ, както и че жалбата на основание чл.166, ал.1 от АПК спира изпълнението на акта, то съдът е следвало да заключи, че актът не е влязъл в законна сила към момента на извършване на действията на публичния изпълнител, потвърдени с решението на директора на ТД на НАП С..

На следващо място, от приетите по делото писмени доказателства не се установява влизането в сила на Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 6/21.01.2013 г., издаден от финансов директор на [фирма], за изпълнение на който е образувано процесното изпълнително производство срещу [фирма]. От представените от [фирма] документи не се установява връчване на акта на адресата му – в приложената товарителница липсва посочена дата на получаване на акта от жалбоподателя и подпис на получателя, поради което посоченото в т.нар. проследяване на пратка не е доказано. Същевременно посоченият акт е оспорен по съдебен ред и е образувано адм. дело № 507/2018 г. по описа на АССГ, а съгласно чл. 90, ал. 1 от АПК административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган. В случая намира приложение и разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от АПК, която предвижда, че оспорването спира изпълнението на административния акт, доколкото предварителното изпълнение на процесния АУПДВ не е допуснато по закон или с разпореждане на органа, който го е издал.

Горепосочените обстоятелства обуславят извод, че Акт за установяване на публично държавно вземане за летищни такси № 6/21.01.2013 г. не е влязъл в сила

към момента на извършване на действията на публичния изпълнител, респ. не представлява годно изпълнително основание по смисъла на чл. 165 от ДОПК. Действително към датата на подаване на искането от [фирма] за образуване на изпълнително производство, публичният изпълнител не е разполагал с данни, че актът не е влязъл в сила, но от доказателствата по делото се установява, че преди извършване на процесните действия е узнал за образуваното съдебно производство. Видно от протокол от 28.03.2019 г., публичният изпълнител превратно е тълкувал определение № 2775/30.04.2018 г., постановено по адм. д. № 507/2018 г. на АССГ, и е разпоредил да бъде премахнат поставеният маркер “спряно изпълнение” и постъпилата сума да бъде разпределена за погасяване на задължението. В нарушение на разпоредбата чл. 166, ал. 1 АПК, на която изрично се е позовал съдът в цитираното определение, публичният изпълнител е предприел действия по принудително събиране и обезпечаване на вземане, което е оспорено по съдебен ред, респ. изпълнението му е спряно по силата на закона.

Изцяло неправилни и противоречащи на закона са мотивите на ответника, според които обстоятелството, че вискателят не е уведомил публичният изпълнител, че следва да отмени наложения заповест и де се преустановят действията по принудително изпълнение, обосновава законосъобразност на оспорените действия. Публичният изпълнител, в качеството му на орган на принудителното изпълнение, следва да осъществява действията по обезпечаване и принудително изпълнение на публичните вземания, спазвайки и прилагайки относимите правни норми, съобразно принципите за законност и обективност (чл. 2 и чл. 3, ал. 1 ДОПК). Вискателят не е оправомощен от закона да дава указания или да иска от органа по изпълнението отмяна или спиране на действията, които са в негов интерес, а и това очакване е нелогично и неоправдано. Публичният изпълнител е задължен да образува изпълнително производство и да изпълни дължимите действия по обезпечаване и принудително изпълнение на публичните вземания, но след като извърши проверка дали са изпълнени нормативните изисквания и дали са налице основания за това. В случая, органът е предприел действия по обезпечаване и принудително изпълнение на вземане, което не е установено с влязъл в сила акт, с което е нарушил чл. 165 и чл. 195 от ДОПК, както и чл. 166, ал. 1 от АПК.

По гореизложените съображения оспореното решение и потвърдените с него действия на публичен изпълнител по изп. дело № 3814/2013 г. по описа на ТД на НАП С. - разпореждане изх. № С190022-125-0088186/28.03.2019 г., разпореждане № С190022-125-0088189/28.03.2019 г. и постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0024276/28.03.2019 г., следва да бъдат отменени, поради противоречието им с материалния закон.

Жалбоподателят не е претендирал разноси, поради което такива не следва да му се присъждат с решението.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на на [фирма], ЕИК[ЕИК], Решение № ПИ-281/24.07.2019 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С..

ОТМЕНЯ разпореждане изх. № С190022-125-0088186/28.03.2019 г., разпореждане № С190022-125-0088189/28.03.2019 г. и постановление за налагане на обезпечителни

мерки изх. № С190022-022-0024276/28.03.2019 г., издадени от публичен изпълнител по изп. дело № 3814/2013 г. по описа на ТД на НАП С..  
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: